

De Manslag in de Breestaat.

In de vorige week deden wij rapport van een veronrechtelijke zaak van persoonlijke aanspraken, die op den 6den dezer in een kanton, de zogenaamde "Telegraph Inn" op den hoek van de Breestraat en de Riebeckstraat was voorgevallen, bij geleghenheid van een twist tusschen twee visschers, Jan Jacobs en zekeren David. Eenszins, Jacob Schrief geheeten, die op de tafel zat, nam toen plotseling een mes van een plank dicht bij zich liep op John Jacobs toe en bracht hem met dat wapen een diepe en ernstige wond in de borst toe. De aanslaan, die toen beschikbare getuigenis was, kwam de volgende morgen voor het Magistraatshof, waar de toen beschikbare getuigenis werd ingewonnen. Woensdag daarop nam de gewaardijde toestand van den gewonde zoo ernstig toe, dat de Resident Magistraat, de heer Rivers, zich naar het hospitaal begaf, om den lijder een verklaring der omstandigheden af te nemen. De gewaardijde was daarbij tegenwoordig. Na sloop daarvan werd Jacobs van oogenblik tot oogenblik erger. Zaterdag overleed hij aan de bekomen verwonding. Hij was 30 jaar oud. De gewaardijde reed 28 jaren; hij zal van dag op nieuw in verzoeken komen.

De bovenbedoelde reeds afgenomen getuigenis is de volgende:— Mary Ann Smith, taper in de genoemde kroeg, verklaarde:—Omtrent 9 uur op den avond van den 6den was ik achter de toonbank. Ik hoorde eenige woorden passeren tusschen John Jacobs en zekeren John David. Jacobs ging weg en kwam oogenblikkelijk terug met een mes, dat hij in zijn boezemtoestand verborgen hield. Hij zeide tot John David, "ik heb niet met je vechten, maar als je me aanraakt, steek ik je met een mes." Gewaardijde, die toen in de kanton was, was op de twisten toe, waarop deze zich stillhield. Hij zeide tot John Jacobs, "je moet je schamen, om hier met een mes te komen," en vroeg hem, waarom hij niet met zijn wapen vechten kon. Gewaardijde had zijn vinger gestoken op een plank dicht bij hem en met te zeggen, "wijt hij sprong hij op het mes toe, en ik zag hem den arm ophieven en Jacobs er mee in de borst steek. Ik pakte den gewaardijde dadelijk bij den arm beet en riep de anderen toe om hulp. Ik bezond mij toen dicht bij hem allen. De man overleed na niets gedaan, om den gewaardijde op eenigerlei wijze te tergen. De gewaardijde was niet wettig. Het hieropvolgende mes met zwart hecht werd in de kleedkamer van John Jacobs gevonden, nadat hij de steekwond stank ik den man?

Gewaardijde: Waarom stak ik den man? Getuige: Dat weet ik niet. John Koskey, een in de Breestraat wonende vischer, verklaarde: Ik was glaterend avond in de Telegraph Inn. John Jacobs en de gewaardijde waren daar beiden ook. Ik zag den gewaardijde dit (het verdoende) mes van een plank nemen. Hij bracht er den arm overleden een steek mee toe, zeggende:—"Jij bent er een, die altijd met een mes vecht, maar nu zal ik je steek." Jacobs viel dadelijk neer, toen hij den steek kreeg.

Door den gewaardijde: Ik was er bij, toen hij Jacobs steek. Gij bezigt de woorden, die ik genoemd heb. John Francis bevestigde als oogenblik het boven verklaarde en ook de aangehaalde woorden van den gewaardijde, tusschen wien en Jacobs hij niets gezien had dat op twist geleek; ook had hij geen propositie van Jacobs zijde opgemerkt.

Door den gewaardijde: Ik zag dat Jacobs bloedde, toen hij viel; hij was op. Dr. Ross, die in zijn rapport de toegebrachte wond beschreef, verklaarde deselve als ernstig en duur groot verlies van bloed gevaarlijk voor het leven. Bij het partikel verhoor in het hospitaal legde Jacobs, die grote moedigheid had om niet uit te drukken, de volgende verklaring af:—Ik was op den bodem der wond in de Telegraph Inn. De gewaardijde was daar ook. Ik had eenige woorden met zekeren John David, maar ik kan niet zeggen, dat ik ruzie met hem had. Gewaardijde zat op een tafel bij den muur. Hij sprong plotseling op een plank met een mes in de borst, zeggende "jouw sneeplak (begar) ik zal je met het mes snijden." Ik weet niet, waarom hij zulks deed. Wij hadden den gewaardijde op de zenuwen vastgevoerd, en ieder van ons had zijn geld kregen.

Door den gewaardijde: Ik heb nooit gezeurd, u met een mes te zullen steeken. Gij waart half-dronken, toen gij in de kanton kwamt. De aanklacht, onder welke de gewaardijde het eerst is voorgebracht, was die van "het toebrengen van ernstig lichamenleid met het voornemen om moord te plegen." Men verneemt, dat zij op zal worden veranderd in die van "moedwilligen moord."

Ter aanvulling van de vakature in den Stedelijken Raad, verzoeken de heren Lewis, Prince en Stoner, werd Maandag morgen om 10 uur ten Stadhouders verkiezing gehouden. Het voorzitterschap werd opgedragen aan den Edeelen heer de karte, den voormaligen Mayor der stad.

Verkiezing voor den Stedelijken Raad. Ter aanvulling van de vakature in den Stedelijken Raad, verzoeken de heren Lewis, Prince en Stoner, werd Maandag morgen om 10 uur ten Stadhouders verkiezing gehouden. Het voorzitterschap werd opgedragen aan den Edeelen heer de karte, den voormaligen Mayor der stad.

De heer Green behoorde ook tot het district, dat de kandidatuur had ingetrokken. De heer Hofmeijer, verkozen verklaard zijnde, werd door verscheidene stemmen overroepen om het woord tot de vergadering te richten. Hij deed zulks met te zeggen, verbandt te zijn, dat de kiezers in district No. 3 hem hun vertrouwen bevestigd hadden, als iemand, die geschikt en bekwaam was om hen in den Raad der stad te vertegenwoordigen (toejuiching). Er was nu niet die oppositie tegen hem openbaar, als bij vroegere gelegenheden het geval was geweest, en hij vroeg er zij nu waren, die hem toen bestreden en tevens verklaarden, dat zij, om hem uit den Raad te houden, hun laatste hem en in laatste broek verkoopen om vooral hun laatste penning opofferen zouden. Hij was gekozen in spijt van die allen en in spijt van dat nieuwbild, welks trachtte goed te doen. Het deed hem leed, dat zekere heeren hanna plaats in den Raad opgeven hadden; want zij waren betere mannen dan hij er zelf was; maar hij hoopte dat de kiezers zouden zorg dragen, als hij zelf doen zou, dat die heeren bij de eerstvolgende algemeene verkiezing weer genomineerd werden (toejuiching). Bandpleegde hij zijn eigen verlangen, dan zou hij zich niet voor den Raad verkiesbaar stellen, maar er buiten blijven. Uit achtvinger van kiezers echter, zou hij zijne plaats innemen, en zou hij daar was, kon men er op rekenen, dat hij zijn pligt zou doen (toejuiching). Als iemand zagte te klagen hebben, als wanneer het door zoo wat kon. Hij zou zijn pligt doen, dat men hem zulke te bekend maken, als wanneer het door zoo wat kon. Hij zou zijn pligt doen, dat men hem zulke te bekend maken, als wanneer het door zoo wat kon. Hij zou zijn pligt doen, dat men hem zulke te bekend maken, als wanneer het door zoo wat kon.

De heer Hofmeijer ... 23 stemmen
E. K. Green ... 1 stemmen

De heer Hofmeijer, verkozen verklaard zijnde, werd door verscheidene stemmen overroepen om het woord tot de vergadering te richten. Hij deed zulks met te zeggen, verbandt te zijn, dat de kiezers in district No. 3 hem hun vertrouwen bevestigd hadden, als iemand, die geschikt en bekwaam was om hen in den Raad der stad te vertegenwoordigen (toejuiching). Er was nu niet die oppositie tegen hem openbaar, als bij vroegere gelegenheden het geval was geweest, en hij vroeg er zij nu waren, die hem toen bestreden en tevens verklaarden, dat zij, om hem uit den Raad te houden, hun laatste hem en in laatste broek verkoopen om vooral hun laatste penning opofferen zouden. Hij was gekozen in spijt van die allen en in spijt van dat nieuwbild, welks trachtte goed te doen. Het deed hem leed, dat zekere heeren hanna plaats in den Raad opgeven hadden; want zij waren betere mannen dan hij er zelf was; maar hij hoopte dat de kiezers zouden zorg dragen, als hij zelf doen zou, dat die heeren bij de eerstvolgende algemeene verkiezing weer genomineerd werden (toejuiching). Bandpleegde hij zijn eigen verlangen, dan zou hij zich niet voor den Raad verkiesbaar stellen, maar er buiten blijven. Uit achtvinger van kiezers echter, zou hij zijne plaats innemen, en zou hij daar was, kon men er op rekenen, dat hij zijn pligt zou doen (toejuiching). Als iemand zagte te klagen hebben, als wanneer het door zoo wat kon. Hij zou zijn pligt doen, dat men hem zulke te bekend maken, als wanneer het door zoo wat kon. Hij zou zijn pligt doen, dat men hem zulke te bekend maken, als wanneer het door zoo wat kon.

Daarop werd de vergadering gesloten.

HET PARLEMENT.

WETGEVENDE VERGADERING.

MAANDAG, 13 MEI.

PETITIEN.

Werden ingediend (1) door den heer Shaw, van ingezetenen van Clanwilliam, om het groote aantal toelen op den hoofdweg van Pletberg naar Clanwilliam; (2) door den heer Proctor van 373 ingezetenen van de Kaap, tegen annexatie; (3) door den heer Moodie van 143 ingezetenen van Boerston, tegen de Wet op Aanstekende Ziekten.

DE BEROEPINGEN.

De Kol. Secretaris gaf kennis, dat hij op naastaandende Dingsdag voorstellen zal om in Committee-generaal te gaan over de Begrootingen.

WET OP DE WEGEN.

De Kol. Secretaris stelde de tweede lezing voor zonder enige aanmerking, wordende het voorstel zonder toespreek aangenomen en bepaald, Donderdag in Committee daarover te gaan.

GESTOLEN VELLE.

De tweede lezing van de wet op dit onderwerp thans aan de beurt zijnde, vroeg de heer Solomon, of het niet nuttig zou zijn, daarmede te wachten tot dat zekere opvragen, waarom hij had gevraagd, ter tafel zouden zijn gelegd.

De Koloniale Secretaris zei, dat de regering geen bijzonder oogmerk had met den doorgang der wet te verharsten. Het werd echter algemeen erkend, dat om het wel te stellen van ves om de vellen te verkopen tegen te gaan, hooger noodig was (toejuiching van Dostelijke leden). Men kon de vellen te jacht laten geschieden, en hij zou zijden gevraagd voor de behandeling er van in Committee-generaal, om de leden in staat te stellen, alle partij te trekken van de te bekomen informaties.

De heer Bowker bragt eenige ernstige bezwaren te berde tegen de wet. Naar zijne meening was de een ge manier om dergelijke diefstallen tegen te gaan, vermeerdering van de politie. Hij stelde voor, dat de bill over zes maanden gelezen zou worden.

De heer van Rhijn seconderde het voorstel. Hij beschouwde de wet als een middel om die te straffen, maar om den respectabelen man moeite te doen, enige voorinzingen er van aanhaalde ten bewijze van zijne bewering.

De heer Clough meende, dat het beter zou zijn, de behandeling der tweede lezing voor eenige dagen op te schorten, toe einde de leden in staat te stellen, de bill in nadere overweging te nemen.

De heer Gush kon niet begrijpen, dat een man van de onderaandening van het lid voor Somerset zich tegen een maatregel kon verzetten van zulke nuttige strikking als het beletten van veediefstal. De wet is niet in het besten vorm; maar zij kan verbeterd worden.

De heer Shaw verzette zich ook met kracht tegen het passeren van een voor de boeren zeer harde wet.

De heer de Villiers zei, dat onder de wet men slechts strafbaar zou zijn, indien minder dan 26 vellen tegelijk werden gekocht. Dat was een absurditeit. Het was gekheid om met de rest, voort te gaan.

De heer de Wet meende dat van de voorgestelde wet misschien een zeer nuttige maatregel kon worden gemaakt. De veediefstallen waren schreeuwend.

De heer Watermeijer sprak in gelijken geest. De heer Solomon had liever gezegd, dat de regering zijn wenk had aan de wet, maar nu men besluit-nemen met de bill voort te gaan, moest hij zijn stem er tegen verhooren. Het was het keurste, de wet te verwijzen naar de Commissie over Veediefstallen, en werd het voorstel van den heer Bowker verworpen, dan zou hij dat voorstellen.

Lutuschschon zij hij de redenen opgeven, waarom hij tegen de wet zou stemmen. Onder de betoening van de uithoudigste vermakelijkheid nam de spreker de bill, seette voor actie, en sneed te werk. In den harden het mes van een meedoozenloze strik, die vooral stak bij den draak met de omslagtig manier, waarop oopen en gesloten worden van de door hen gekochte vellen, konnende de verichte informatie niet anders dan van den verkoper worden verkregen, die, als bij de vellen gestolen had, nauwelijkt alles zou voorlezen bij het verkoos. In een lange en snelle behandeling sprak het onderwerp van veediefstallen van verschillende gezigtspunten, bevoerd op grond van mededeelingen in couranten en van andere zijden, dat veediefstallen uithoofde van den verbeterden toestand des lands veel vermindert waren, en dat zij wel te verwonderen was, daar de grensdiensten, niet wel te zeggen, dat politie naar verre gewesten, zou te zeggen aan de genade van veediefstallen waren overvloedig.

De Waarn. Procureur generaal vond met den laatste spreker wegens zijn spot drijven met een zaak, waarmee alles behalve te schertsen viel. Aangezide hetgeen gezegd was over 26 vellen, moest in 't oog gehouden worden, dat de bill alleen ten doel had om die dieven te treffen, die één, twee of drie schapen stelden; daarom moest een getal genoemd worden. Was 26 te veel, men kon het minder maken. Het verkijsen van inlichtingen van de koop te verrijgen niet maar zo oplossen voet van iedereen kerel vellen te koop, die op lossen voet op bekwaam wijze beantwoorde spreker de meeste argumenten, door den heer Solomon tegen de wet te berde gebracht.

De heer Buchanan had in zijn beroep op het Ronligand Hof ondervonden, dat een wet tot het tegenaan van het koop van vellen van gestolen schapen hoogst noodzakelijk was. De regters had hij dikwijls hoorde zeggen, dat het hun speet, dat zij niet de magt hadden om de koopers van vellen te straffen. De vermenigvuldiging der politie was niet genoegzaam om het kwaad te leuen. Een geval had hij zien verhooren, waar de koop van vellen van gestolen schapen aan wakkere politiedienaren, over de politie, ze aanbood. In g-stolen, alleen om de vellen te krijgen, waren de afgeslagte schapen werden gevonden. Die vellen waren aan twee der dorpshandelaars verkocht, en de dief werd ontkend juist omdat een van dese handelaars aankeningen had gemaakt van soortgelijke aard als de wet voorstelde, koopers in het algemeen te verpligten te doen. Sommigen der voorzittingen bevielen hem niet. Maar een wet tot het voorgestelde doel beschouwd hij als noodig.

De heren Glanville, Orpen en Smith spraken achtereenvolgens ten gunste der wet, waarop het amendement van den heer Bowker, om de wet in den doofpot te doen, met een groote meerderheid (30 tegen 9) verworpen werd. Na nog eenige haspeling tusschen den heer Solomon en de toen nog aanwezige Procureur-generaal, werd de tweede lezing aangenomen en de behandeling in committee-generaal op Donderdag bepaald.

WESTOORNERS.

De bill tot het regelen van het gebruik van stoomlocomotieven op de publieke wegen der kolonie kwam nu ter tweede lezing, en de Thesaurier-generaal zeide, dat hij wist dat er bezwaar was tegen verschillende clausulen van de wet (hoor, hoor van den heer Porter). Er moest echter omtrent dat onderwerp eenige roegeling worden gemaakt, en werd de tweede lezing aangenomen, dan kon in committee-generaal van de wet iets goeds gemaakt worden.

De tweede lezing werd daarop zonder verdere aanmerking aangenomen nem. con.

DE CUSTOMS-WET.

(Zoolks in Committee-generaal verterend), werd nu door het Huis goedgekeurd. De derde lezing werd bepaald op den volgenden dag.

WET OP TRANSPORTBEREKEN.

Het Huis hervatte de behandeling van dit onderwerp in Committee-generaal, toen enige clausulen, waarvan de heer Porter had kennis gegeven, met een paar woordelijke veranderingen werden aangenomen. De verdere behandeling werd daarop tot Later verschoven, en het Huis verdaagde om 9 uur.

DINGSdag, 14 MEI.

PETITIEN.

Werden ingediend (1) door den heer Pastoor, van den kerkeraad van de Kaapstad, tegen de wet tot verhoging van het trouwen van mans met de zusters hunner overleden vrouwen; (2) door den heer de Wet, van den kerkeraad van Somerset, Over, ten gunste van het Commutatiepian; (3) door den heer Enstace, van de geestelijkheid der Engelse kerk in de Kaapstad, tegen het trouwen met schoonzusters; (4) door den heer Bittwell, van de commissie van de Bibliotheek in Uitenhage, om onderaandening; (5) door den heer Enstace van over de 50 ingezetenen van Rondebosch (waaronder, zooals de indioere zeide, vele namen van dames waren) tegen de wet op het trouwen met overleden vrouwenzusters, of swagers; (6) door den heer Proctor, van ingezetenen van de Kaap, Paarl en Stellenbosch, over de onthoofing van de sub-generaals voor de spoorweg (de petitie werd met een groot getal van de zijde der Oostelijke leden ontkend); (7) door den heer Buchanan, van den Voorzitter van den Aankomsteraad van George, tegen het sluiten der Kroonboesch; (8) door den heer Watermeijer, van 80 boeren en anderen, om de verbetering van de wet op meesters en bedienden (deze petitie werd door den Spreker van de hand gegeven, omdat zij geen formeel verzoek behelsde); (9) door den heer Torbett, van ingezetenen van Namaqualand, om stappen tot het houden van Rondgaande Hoven te Springsbokfontein.

BOODSCHAPPEN.

Eene boodschap werd van den Gouverneur ontogen, en de bill begleidende om de grensbesluitingen der afdeeling Wabehouse te wijzigen.—Dadelijk werd de eerste maal gelezen.

Eene tweede boodschap deelde de correspondentie mede met de Britsche Regering over het draarstellen van een kist van de dokken en begleidende een bill om een gelijk bedrag als de Bijkersgering had verleend voor dat doel (£30,000) te hebben, en om £49,000 aan in October te vervallen schuld-briefven af te betalen.—Deze bill werd dadelijk voor de eerste en tweede maal gelezen.

Eene derde boodschap begleidde de reeds voorleden jaar voorgelegde bill om het waanzand te Port Elizabeth te keeren.

Ook deze bill werd dadelijk voor de eerste en tweede maal gelezen.

KENNISGEVINGEN.

Op de kennisgevingen was er een van den heer B-I-I om verloofte vragen tot het indienen van een bill om het getal vertegenwoordigers van Britsch Kaafriaand te vermeerderen.

DE CUSTOMS-WET.

Deze werd voor de derde maal gelezen en naar den Wetgeveuden Raad gezonden.

VRAGEN.

De heer Bowker kreeg op eene desbetreffende vraag van den Koloniale Secretaris ten antwoord, dat de Regering tot hooft niet besloten heeft om een brug over de Zouderstroom te Aalderfontein te bouwen, en wel in de eerste plaats omdat hij nog niet genoeg informatie daaromtrent bezat, tweedenz omdat sommigen voor een brug te Noord-oost-plaats zijn, en derdenz, omdat de voorgestelde spoorweg van Port Elizabeth ergens over de Zouderstroom zou moeten gaan, en de daarvoor bestemde brug wellicht genoegzaam zou zijn.

INDUSTRIELE SCHOLEN.

De Wel.Eerw. heer G. E. Brown stelde voor, den Gouverneur te verzoeken, ter tafel te laten leggen, opgaven van gekleude jongelingen, ingekocht om de industriële scholen, die door de Regering ondersteund worden, te zamen met bijzondere handelen, hoewel een elk bijzonder ambacht bezig zijn, en van diegenen, die de instituten verlaten hebben, en nog aan hun ambacht werken—de opgave zich over 10 jaren uit te strekken.

De Wetgeveuden Raad, door den heer Bittwell en aangenomen.

DE PORT ELIZABETHSCHE SPOORWEG.

De heer Pearson kreeg over, een bill in te dienen om de Port Elizabeth-Uitenhage Spoorwegmaatschappij te autoriseren, haren spoorweg te verrijgen.

DE MEENT VAN KING WILLIAM'S TOWN.

De heer Gould vroeg en verkreeg zekere correspondentie tusschen de Regering en den Civil-Commissaris van King Williams Town, rakende de County aldair.

ONGEANTWERPTE UITGAVEN.

De heer Solomon verkreeg de bijzonderheden van ongeantwerpte uitgaven aan het Somerset Hospital in verband met de afdeling voor aanstekende ziekten.

VRIJWILLIG BEGINSSEL.

De heer Solomon verkreeg verlot, zijne Vrijwillige Bill in te dienen, die dadelijk voor de eerste maal werd gelezen, terwijl de tweede lezing, goedgekeurd door den Wel.Eerw. heer G. E. Brown, werd bepaald op den 3den Junij.

DE CIVIELE DIENST.

De heer Smith verkreeg de aanstelling van de heren Solomon, Porter, Glanville, Eustace en Smith als Commissie-otter de Civiele Dienst Examen Wet.

DE HUWELIJKSWET.

De heer de Villiers stelde de tweede lezing voor van zijne Bill over dit onderwerp. Hij had lang gehoopt, dat een ander lid zou de Bill van indienen, om had ook gewacht, omdat hij de opinie van hem die tegen de Bill waren wilde bestuderen; maar hij was daardoor slechts te meer versterkt in zijn eigen gevoelen. De Bill was zeer simpel—weduwars die te voorlooren te huwen met de zusters hunner overleden vrouwen, en weduwen om te trouwen met de broeders hunner overleden mans. Onze wet verbood huwelijken tusschen ooms en nichten, schoonzusters en schoonzusters, maar niet tusschen vellen en nichten. De exceptie, welke hij wilde bewaren, was dat geen man de achterkleindochter zijner vrouw zou moedertrouwen (gelach). De reden was, dat er een onde-scheid bestond tusschen die gevallen en de zijne Bill behandelde. Hij had de Bill aanvankelijk, terugwerkende kracht willoo genoten, ook reeds plaatsgeroende huwelijken tusschen schoonzusters en schoonzusters willen wettigen. Hij was verbaasd geweest, een brief in de Standard and Mail van Dr. Robertson te lezen, die een uitreiksel uit een brief in de Zuid-Afrikaan aanhaalde, beweerde, dat spreker bij de lezing gezegd had, ten doel te hebben eenige onwettige te wettigen, en niet den die schrijver daaraan kwam. Spreker had het goed woord daarvan gezegd, hoewel hij gene objectie had, eenige clausule in te lassen, om zoondanige huwelijken te wettigen. Een hiermede zou hij kunnen volstaan, het aan de tegenwoordig overleende om de bestaande beperking der wet te wijzigen van den onderdaan te getregvaardigen. Maar hij zou rekenschap geven van zijn geloof. Hij ontkende, dat vrouwen op hare zusters jaloersch zouden zijn—het was later tegenover de vrouwen zulke te huzen genoodigd? Zou een zuster niet de beste

zijn om te zorgen voor de kinderen harer zuster? Dan zoudt men ook, dat zusters, na het passeren der wet, hare zusters op haar ziekheid niet zouden durven verplegen. Hij daarentegen dacht, dat het gevoel van bloedverwantschap sterker zou zijn dan fatische schaatste. Hoe kwam het, dat de voorgestelde huwelijken elders, in Holland en Duitsland v. n.—niet zulke slechte vruchten had ten he Huis der Gemeenten aanvees, dat schoonzusters in Nieuw-Zuidland even dierbare verwanten waren als in Engeland? Het antwoord was, dat de eerste landkonden huwelijken met zuster en in-h-laatste niet? Eiders waren die huwelijken ken-pede wettig, en Engeland zou voltra volgen. Men zeide, dat de gansche agitatie in Engeland te danken was aan eenige rijke weduwars, die hunne schoonzusters hadden getrouwd en van de sie te gevolgen dier handeling wilden ontslagen worden. Hij had een beter gevoelen omtrent Engeland, dan te gelooven, dat het Huis der Gemeenten voor enige rijken kon bezogen worden, in te trekken. Men zeide, dat vooral vrouwen over die zaak moogen gehoord worden, maar hier hadden zich slechts 33 in de pas voorgezeten petitie tegen de verandering vermeld. En nu zou hij eenige redenen aanvoeren, waarom hij voor de voorgestelde restrictie, en restrictie tusschen de trekkingen, die genee bloedverwanten waren, kon hij niet begrijpen. Zoodanige restrictie waren reeds zwaar voorgezeten, die in de schoonzuster de beste moeder voor hunne kinderen konden vinden; maar o zo waardeer, die genee oppassers zouden huren om wiens door te worden verboden, ziele bediening dienster hanner schoonzusters als gaden te buitenland gevee om konden rijken zich naar het huwen te begeren, en daar hunne schoonzusters Erw. heer Eesselen hem geden. Voorts had de behandelings door klerlingen aantroef, dat hem ten te vrouwen, met hunne schoonzusters. Zulke huwelijken werden ook herhaaldelijk door de Britsche zendelingen ingezegend, en zelfs door leogaars der Ned. Geref. kerk. Dit bewees duidelijk, dat het zedelijk gevoel der zamenleving niet was tegen wettigen van dien aard. En dat kon niet worden aangenomen als bewijs, dat het zedelijk gevoel hier zwakker was dan elders; want in de meeste andere landen was de restrictie afgeschaft, en dat zou welkair ten gunste van het zedelijk gevoel niet geschied zijn, zonder dat het zedelijk gevoel zoo langzaam en ongestuurd in Holland wettig, met men d'artoe vooraf een dispensatie van de Wetgeving verkreeg. Derogalen van de Mist verklaarden zoodanige huwelijken alhier onwettig, tenzij dispensatie werden verkregen. Doch door de Britsche Regering werden dispensatie alhier afgeschaft. Maar Sir Benjamin Durban verschaft aan zekeren Krause een dispensatie om te trouwen met de nicht—Henna du Priesis—zijner overleden vrouw, nadat de dispensatie, jaar vroeger door Sir Lowry Cole was geweigerd. Uit eenige woorden der petitie van Krause bleek ook, dat zekere Raubenbrey ten tijde van zyne dispensatie had verkreeg een huwelijk met zekere zuster zijner overleden vrouw, nadat zekere Louw in 1816 dispensatie verkregen om te trouwen met de nicht zijner overleden vrouw—zeker jongf. Russow. Voordat Sir B. Durban Krause's verzoek inwiltigde, refererde hij de zaak naar het Hoogergerichtshof voor advies. De drie regters—Sir J. Wylie, Menzies en Kieckwilt—antwoedden, dat de Gouverneur recht had de dispensatie te verlenen. En Zeke, deed zulks ook, in dat zoovel als in andere gevallen, hoewel de toen fung. Procureur (Gep. de heer Oliphant, zijks ten sterkte beateede. Dus had de Gouverneur recht te wettig te centraliseren op zijn eigen verzoek, en was zulks het geval, was het dat niet behoorlijk—indien om gene andere reden, dan daarom alleen—om de wet te veranderen? Uitgevoerd h-bende over de verandering, welke de wet van Engeland omtrent het onderwerp ondergaan had, zeide hij, verband te zijn geweest te hooren zeggen, dat de wet (Gous tegen de huwelijken van schoonzusters en schoonzusters was. Hij had gedacht, dat een ieder wist, dat de grootste theologen, lang, geeten, en daaronder een Hebraïst, als de heer Mead, hadden bevestigd, dat de Bijbel niet tegen zoodanige huwelijken was. De Baptisten, Kwakers en Wesleyanen waren allen er voor. De uitstekende Westinghaalse leeraren (P. van der Meer) de grootste theologen in Holland—een man, die hier was beroepen als professor—(Beets) hadden zusters getrouwd van hunne overleden vrouwen. Luther Hugo Grotius, de Universiteit van Leiden in 1682, de Protestantse Universiteiten van Göttingen, Tubingen en Heidelberg hadden allen bevestigd, dat de Bijbel gene verbodsbepalingen tegen de voorgestelde huwelijken inhield. Veleer schraagde de Bijbel—de wet van Mozes—huwelijken van schoonzusters en schoonzusters, hetgeen de spreker met eenige aanmerkingen versterkte.

Besluit de Britsche wet, welke de wet van Engeland omtrent het onderwerp ondergaan had, zeide hij, verband te zijn geweest te hooren zeggen, dat de wet (Gous tegen de huwelijken van schoonzusters en schoonzusters was. Hij had gedacht, dat een ieder wist, dat de grootste theologen, lang, geeten, en daaronder een Hebraïst, als de heer Mead, hadden bevestigd, dat de Bijbel niet tegen zoodanige huwelijken was. De Baptisten, Kwakers en Wesleyanen waren allen er voor. De uitstekende Westinghaalse leeraren (P. van der Meer) de grootste theologen in Holland—een man, die hier was beroepen als professor—(Beets) hadden zusters getrouwd van hunne overleden vrouwen. Luther Hugo Grotius, de Universiteit van Leiden in 1682, de Protestantse Universiteiten van Göttingen, Tubingen en Heidelberg hadden allen bevestigd, dat de Bijbel gene verbodsbepalingen tegen de voorgestelde huwelijken inhield. Veleer schraagde de Bijbel—de wet van Mozes—huwelijken van schoonzusters en schoonzusters, hetgeen de spreker met eenige aanmerkingen versterkte.

Besluit de Britsche wet, welke de wet van Engeland omtrent het onderwerp ondergaan had, zeide hij, verband te zijn geweest te hooren zeggen, dat de wet (Gous tegen de huwelijken van schoonzusters en schoonzusters was. Hij had gedacht, dat een ieder wist, dat de grootste theologen, lang, geeten, en daaronder een Hebraïst, als de heer Mead, hadden bevestigd, dat de Bijbel niet tegen zoodanige huwelijken was. De Baptisten, Kwakers en Wesleyanen waren allen er voor. De uitstekende Westinghaalse leeraren (P. van der Meer) de grootste theologen in Holland—een man, die hier was beroepen als professor—(Beets) hadden zusters getrouwd van hunne overleden vrouwen. Luther Hugo Grotius, de Universiteit van Leiden in 1682, de Protestantse Universiteiten van Göttingen, Tubingen en Heidelberg hadden allen bevestigd, dat de Bijbel gene verbodsbepalingen tegen de voorgestelde huwelijken inhield. Veleer schraagde de Bijbel—de wet van Mozes—huwelijken van schoonzusters en schoonzusters, hetgeen de spreker met eenige aanmerkingen versterkte.

Besluit de Britsche wet, welke de wet van Engeland omtrent het onderwerp ondergaan had, zeide hij, verband te zijn geweest te hooren zeggen, dat de wet (Gous tegen de huwelijken van schoonzusters en schoonzusters was. Hij had gedacht, dat een ieder wist, dat de grootste theologen, lang, geeten, en daaronder een Hebraïst, als de heer Mead, hadden bevestigd, dat de Bijbel niet tegen zoodanige huwelijken was. De Baptisten, Kwakers en Wesleyanen waren allen er voor. De uitstekende Westinghaalse leeraren (P. van der Meer) de grootste theologen in Holland—een man, die hier was beroepen als professor—(Beets) hadden zusters getrouwd van hunne overleden vrouwen. Luther Hugo Grotius, de Universiteit van Leiden in 1682, de Protestantse Universiteiten van Göttingen, Tubingen en Heidelberg hadden allen bevestigd, dat de Bijbel gene verbodsbepalingen tegen de voorgestelde huwelijken inhield. Veleer schraagde de Bijbel—de wet van Mozes—huwelijken van schoonzusters en schoonzusters, hetgeen de spreker met eenige aanmerkingen versterkte.

Besluit de Britsche wet, welke de wet van Engeland omtrent het onderwerp ondergaan had, zeide hij, verband te zijn geweest te hooren zeggen, dat de wet (Gous tegen de huwelijken van schoonzusters en schoonzusters was. Hij had gedacht, dat een ieder wist, dat de grootste theologen, lang, geeten, en daaronder een Hebraïst, als de heer Mead, hadden bevestigd, dat de Bijbel niet tegen zoodanige huwelijken was. De Baptisten, Kwakers en Wesleyanen waren allen er voor. De uitstekende Westinghaalse leeraren (P. van der Meer) de grootste theologen in Holland—een man, die hier was beroepen als professor—(Beets) hadden zusters getrouwd van hunne overleden vrouwen. Luther Hugo Grotius, de Universiteit van Leiden in 1682, de Protestantse Universiteiten van Göttingen, Tubingen en Heidelberg hadden allen bevestigd, dat de Bijbel gene verbodsbepalingen tegen de voorgestelde huwelijken inhield. Veleer schraagde de Bijbel—de wet van Mozes—huwelijken van schoonzusters en schoonzusters, hetgeen de spreker met eenige aanmerkingen versterkte.

Besluit de Britsche wet, welke de wet van Engeland omtrent het onderwerp ondergaan had, zeide hij, verband te zijn geweest te hooren zeggen, dat de wet (Gous tegen de huwelijken van schoonzusters en schoonzusters was. Hij had gedacht, dat een ieder wist, dat de grootste theologen, lang, geeten, en daaronder een Hebraïst, als de heer Mead, hadden bevestigd, dat de Bijbel niet tegen zoodanige huwelijken was. De Baptisten, Kwakers en Wesleyanen waren allen er voor. De uitstekende Westinghaalse leeraren (P. van der Meer) de grootste theologen in Holland—een man, die hier was beroepen als professor—(Beets) hadden zusters getrouwd van hunne overleden vrouwen. Luther Hugo Grotius, de Universiteit van Leiden in 1682, de Protestantse Universiteiten van Göttingen, Tubingen en Heidelberg hadden allen bevestigd, dat de Bijbel gene verbodsbepalingen tegen de voorgestelde huwelijken inhield. Veleer schraagde de Bijbel—de wet van Mozes—huwelijken van schoonzusters en schoonzusters, hetgeen de spreker met eenige aanmerkingen versterkte.

Besluit de Britsche wet, welke de wet van Engeland omtrent het onderwerp ondergaan had, zeide hij, verband te zijn geweest te hooren zeggen, dat de wet (Gous tegen de huwelijken van schoonzusters en schoonzusters was. Hij had gedacht, dat een ieder wist, dat de grootste theologen, lang, geeten, en daaronder een Hebraïst, als de heer Mead, hadden bevestigd, dat de Bijbel niet tegen zoodanige huwelijken was. De Baptisten, Kwakers en Wesleyanen waren allen er voor. De uitstekende Westinghaalse leeraren (P. van der Meer) de grootste theologen in Holland—een man, die hier was beroepen als professor—(Beets) hadden zusters getrouwd van hunne overleden vrouwen. Luther Hugo Grotius, de Universiteit van Leiden in 1682, de Protestantse Universiteiten van Göttingen, Tubingen en Heidelberg hadden allen bevestigd, dat de Bijbel gene verbodsbepalingen tegen de voorgestelde huwelijken inhield. Veleer schraagde de Bijbel—de wet van Mozes—huwelijken van schoonzusters en schoonzusters, hetgeen de spreker met eenige aanmerkingen versterkte.

Besluit de Britsche wet, welke de wet van Engeland omtrent het onderwerp ondergaan had, zeide hij, verband te zijn geweest te hooren zeggen, dat de wet (Gous tegen de huwelijken van schoonzusters en schoonzusters was. Hij had gedacht, dat een ieder wist, dat de grootste theologen, lang, geeten, en daaronder een Hebraïst, als de heer Mead, hadden bevestigd, dat de Bijbel niet tegen zoodanige huwelijken was. De Baptisten, Kwakers en Wesleyanen waren allen er voor. De uitstekende Westinghaalse leeraren (P. van der Meer) de grootste theologen in Holland—een man, die hier was beroepen als professor—(Beets) hadden zusters getrouwd van hunne overleden vrouwen. Luther Hugo Grotius, de Universiteit van Leiden in 1682, de Protestantse Universiteiten van Göttingen, Tubingen en Heidelberg hadden allen bevestigd, dat de Bijbel gene verbodsbepalingen tegen de voorgestelde huwelijken inhield. Veleer schraagde de Bijbel—de wet van Mozes—huwelijken van schoonzusters en schoonzusters, hetgeen de spreker met eenige aanmerkingen versterkte.

Besluit de Britsche wet, welke de wet van Engeland omtrent het onderwerp ondergaan had, zeide hij, verband te zijn geweest te hooren zeggen, dat de wet (Gous tegen de huwelijken van schoonzusters en schoonzusters was. Hij had gedacht, dat een ieder wist, dat de grootste theologen, lang, geeten, en daaronder een Hebraïst, als de heer Mead, hadden bevestigd, dat de Bijbel niet tegen zoodanige huwelijken was. De Baptisten, Kwakers en Wesleyanen waren allen er voor. De uitstekende Westinghaalse leeraren (P. van der Meer) de grootste theologen in Holland—een man, die hier was beroepen als professor—(Beets) hadden zusters getrouwd van hunne overleden vrouwen. Luther Hugo Grotius, de Universiteit van Leiden in 1682, de Protestantse Universiteiten van Göttingen, Tubingen en Heidelberg hadden allen bevestigd, dat de Bijbel gene verbodsbepaling

NEREDERLANDS VRIJHEID.

DE FEESTVIERING TE ANTWERPEN.

Niet minder belangrijk dan de feestviering in Nederland zelf was die op sommige plaatsen in België. Wij kunnen niet nalaten, het volgende verslag daarvan, door een Antwerpenaar geleverd, op te nemen:—

Terwijl men over geheel Nederland, tot in de kleinste gehuchten en de verst afgelegen hoeken, op een feestdriftige en vaderlandlievende wijze de 80ste verjaardag van de verlossing van België door de Watergeestesverle, sloof Vlaamch-Beigis zich met hart en geest aan bij de groote en lofwaardige hulde aan vrijheid en onafhankelijkheid.

Wat in andere steden en plaatsen geboerd is, kan ik niet zeggen, doch met zegen, doch met een blijde opwelling de harten mag ik u schrijven, dat de zaken hier te Antwerpen prachdig, boven verwachting zijn geweest, gansch waardig aan het geschiedkundig feit, hetwelk toen herdacht is geworden.

Reeds van den morgen af bemerkte men een buitengewone, een feestelijke beweging in de stad, een schone zulk niet verzocht was geworden, zag men aan een tal van huizen de Belgische of Nederlandse kleuren waaijen. Ongelukkig was het weder niet zeer gunstig en bijwijlen afgewisseld door kortstondige Aprilsche regens.

De N. R. Courant ving een feestnummer aan met de volgende woorden van Schimmell: Drie eeuwen vlogen heen, sinds, d'ooaan ontstegen, De Gans voor Bielle's vest zijn leuze schiedend.

Vier feest, mijn vaderland! gdenkond het verleden, Hoe ge ons herschepen zijt en nu u steeds herscheept, De Prinsvloed ontloopt, waaronder gij gestredu En overvrouwen hebt!

Op het tooneel was een sprekerbun gesteld, waar om heen zich de feestcommissie bevond, namelijk de heeren Ferd. van der Taalen, koopman; Ang. Michiels, fabrikant; Frans de Waver, koopman; Poenaer, graminhandelaar; Ragheus, advocaat; Bloekhys en anderen.

De heer voorzitter van der Taalen nam het woord en sprak de volgende woorden: "De Gans voor Bielle's vest zijn leuze schiedend, dat de Gans voor Bielle's vest zijn leuze schiedend, dat de Gans voor Bielle's vest zijn leuze schiedend."

Wat is het woord niet, hoe vol rooivel ik weet is het de eerste maal dat het troefje, om een banderol onder het orkest het opschrift: "alle volkeren straven naar vrijheid!" met het wapen van Antwerpen daarboven. Recht over de wapen van België en Nederland, met twee kartels, waarop de beelden der geestes en de verenigde handen der trouw. Daarop, op een verschovenheid, de tafel der commissie. Het middelstuk dezer tafel verbeelde de deinglandij der geestelijkheid, bezijkende onder de vrijheid.

De feestdriftige onthaal waren geworden en dat de heer de Geyer te het woord had gevoerd en het hoofd der afgevaardigden, aan wier hoofd de Vlaamsche letterkundige Julius de Geyer, die in den Brief Antwerpen waren gaan vertegenwoordigen. Zij meldde, dat zij geestdriftig onthaal waren geworden en dat de heer de Geyer te het woord had gevoerd en het hoofd der afgevaardigden, aan wier hoofd de Vlaamsche letterkundige Julius de Geyer, die in den Brief Antwerpen waren gaan vertegenwoordigen.

THE GREAT CONSTITUTIONAL QUESTION.

(Communicated.)

Now that the question of "Responsible Government" is on the eve of being again discussed in Parliament, and the probability being that it will be carried during the present session, it is quite time that such means should be devised as may ensure, as far as possible, the measure being carried out in its integrity, with a view to its effective operation.

It is not a little significant that the East admits the urgency for Responsible Government, but it is apprehensive, lest, in case of its introduction, it would not receive fair play, inasmuch as the Easterns deem they would be ruled by a Ministry in Cape Town.

At all events, present events show that the time has arrived for the question of the Separation of the two provinces being duly considered in connection with the Responsible Government Bill, the more especially so, as there appears to be not the slightest chance of the proposed Federation scheme meeting with much favor, nor is it likely to be entertained practically for some time to come.

By so doing, it would remove the bitter feeling of discontent and mistrust which has prevailed since the establishment of Parliamentary institutions, and has materially retarded the progress of the colony, and might ultimately lead—in case of an extension of territory—and in the event of a better disposition being evinced towards us by the Free State and the Transvaal, to a solid and lasting Federation.

On the other hand, it might become a question well worthy of careful consideration, whether it would not be advisable, after the sentiments expressed in the despatches of Earl Kimberley, to the effect that "any change in that direction should be done by Imperial legislation, and as such, that resolutions should be passed by the Parliament for this object."

Having ventured the above suggestions, we have only to remark, in conclusion, that we have always given our opinions consistently on the subject of Responsible Government on its own merits, irrespective of mere party considerations; but looking rather to the interests of the colony at large, and on the present occasion, we have deemed it our duty to make the observations with regard to the Bill for amending the Constitution, which will shortly be under the consideration of the Legislature, deeming that they are not out of place when the future prospects—for better or worse—of the colony are so deeply involved.

WILLIAM P. RETIER, Klein Drakenstein, 20 April 1872.

DE ZALF behoeft het lichaam tegen die kwalen, die roo dikwijls het werk van den Mijnerker belemmeren, zoodaals:—Hoest, Verkoudheid, en alle ongeregelde werking van de lever en de maag, dikwijls de voorboden van Koorts, Roode Loop, Diarrhoea en Cholera.

HOLLOWAY'S Zalf en Pillen. Dadelijk bij de Hand—leider veldkend en edelmoedig mensch gevoelt een natuurlijke denking in de tegenwoordigheid van lijders; maar hoevel zegnerij zonde dit medelijden zijn, indien men hun de middelen tot verlichting aan de hand kon doen.

HOLLOWAY'S Zalf en Pillen. Dadelijk bij de Hand—leider veldkend en edelmoedig mensch gevoelt een natuurlijke denking in de tegenwoordigheid van lijders; maar hoevel zegnerij zonde dit medelijden zijn, indien men hun de middelen tot verlichting aan de hand kon doen.

DE ZUID-AFRIKAAN, WOENSDAG, 15 MEI, 1872.

(Communicated.)

Now that the question of "Responsible Government" is on the eve of being again discussed in Parliament, and the probability being that it will be carried during the present session, it is quite time that such means should be devised as may ensure, as far as possible, the measure being carried out in its integrity, with a view to its effective operation.

It is not a little significant that the East admits the urgency for Responsible Government, but it is apprehensive, lest, in case of its introduction, it would not receive fair play, inasmuch as the Easterns deem they would be ruled by a Ministry in Cape Town.

At all events, present events show that the time has arrived for the question of the Separation of the two provinces being duly considered in connection with the Responsible Government Bill, the more especially so, as there appears to be not the slightest chance of the proposed Federation scheme meeting with much favor, nor is it likely to be entertained practically for some time to come.

By so doing, it would remove the bitter feeling of discontent and mistrust which has prevailed since the establishment of Parliamentary institutions, and has materially retarded the progress of the colony, and might ultimately lead—in case of an extension of territory—and in the event of a better disposition being evinced towards us by the Free State and the Transvaal, to a solid and lasting Federation.

On the other hand, it might become a question well worthy of careful consideration, whether it would not be advisable, after the sentiments expressed in the despatches of Earl Kimberley, to the effect that "any change in that direction should be done by Imperial legislation, and as such, that resolutions should be passed by the Parliament for this object."

Having ventured the above suggestions, we have only to remark, in conclusion, that we have always given our opinions consistently on the subject of Responsible Government on its own merits, irrespective of mere party considerations; but looking rather to the interests of the colony at large, and on the present occasion, we have deemed it our duty to make the observations with regard to the Bill for amending the Constitution, which will shortly be under the consideration of the Legislature, deeming that they are not out of place when the future prospects—for better or worse—of the colony are so deeply involved.

WILLIAM P. RETIER, Klein Drakenstein, 20 April 1872.

DE ZALF behoeft het lichaam tegen die kwalen, die roo dikwijls het werk van den Mijnerker belemmeren, zoodaals:—Hoest, Verkoudheid, en alle ongeregelde werking van de lever en de maag, dikwijls de voorboden van Koorts, Roode Loop, Diarrhoea en Cholera.

HOLLOWAY'S Zalf en Pillen. Dadelijk bij de Hand—leider veldkend en edelmoedig mensch gevoelt een natuurlijke denking in de tegenwoordigheid van lijders; maar hoevel zegnerij zonde dit medelijden zijn, indien men hun de middelen tot verlichting aan de hand kon doen.

HOLLOWAY'S Zalf en Pillen. Dadelijk bij de Hand—leider veldkend en edelmoedig mensch gevoelt een natuurlijke denking in de tegenwoordigheid van lijders; maar hoevel zegnerij zonde dit medelijden zijn, indien men hun de middelen tot verlichting aan de hand kon doen.

DE ZUID-AFRIKAAN, WOENSDAG, 15 MEI, 1872.

(Communicated.)

Now that the question of "Responsible Government" is on the eve of being again discussed in Parliament, and the probability being that it will be carried during the present session, it is quite time that such means should be devised as may ensure, as far as possible, the measure being carried out in its integrity, with a view to its effective operation.

It is not a little significant that the East admits the urgency for Responsible Government, but it is apprehensive, lest, in case of its introduction, it would not receive fair play, inasmuch as the Easterns deem they would be ruled by a Ministry in Cape Town.

At all events, present events show that the time has arrived for the question of the Separation of the two provinces being duly considered in connection with the Responsible Government Bill, the more especially so, as there appears to be not the slightest chance of the proposed Federation scheme meeting with much favor, nor is it likely to be entertained practically for some time to come.

By so doing, it would remove the bitter feeling of discontent and mistrust which has prevailed since the establishment of Parliamentary institutions, and has materially retarded the progress of the colony, and might ultimately lead—in case of an extension of territory—and in the event of a better disposition being evinced towards us by the Free State and the Transvaal, to a solid and lasting Federation.

On the other hand, it might become a question well worthy of careful consideration, whether it would not be advisable, after the sentiments expressed in the despatches of Earl Kimberley, to the effect that "any change in that direction should be done by Imperial legislation, and as such, that resolutions should be passed by the Parliament for this object."

Having ventured the above suggestions, we have only to remark, in conclusion, that we have always given our opinions consistently on the subject of Responsible Government on its own merits, irrespective of mere party considerations; but looking rather to the interests of the colony at large, and on the present occasion, we have deemed it our duty to make the observations with regard to the Bill for amending the Constitution, which will shortly be under the consideration of the Legislature, deeming that they are not out of place when the future prospects—for better or worse—of the colony are so deeply involved.

WILLIAM P. RETIER, Klein Drakenstein, 20 April 1872.

DE ZALF behoeft het lichaam tegen die kwalen, die roo dikwijls het werk van den Mijnerker belemmeren, zoodaals:—Hoest, Verkoudheid, en alle ongeregelde werking van de lever en de maag, dikwijls de voorboden van Koorts, Roode Loop, Diarrhoea en Cholera.

HOLLOWAY'S Zalf en Pillen. Dadelijk bij de Hand—leider veldkend en edelmoedig mensch gevoelt een natuurlijke denking in de tegenwoordigheid van lijders; maar hoevel zegnerij zonde dit medelijden zijn, indien men hun de middelen tot verlichting aan de hand kon doen.

HOLLOWAY'S Zalf en Pillen. Dadelijk bij de Hand—leider veldkend en edelmoedig mensch gevoelt een natuurlijke denking in de tegenwoordigheid van lijders; maar hoevel zegnerij zonde dit medelijden zijn, indien men hun de middelen tot verlichting aan de hand kon doen.

DE PROTECTEUR, BRAND.

Assurantie Maatschappij, 1, MARKTLEIN.

Den 29sten September, 1838

KAPITAAL £65,968 16s. 5d.

Laatste Bonus aan Verassureerden toegekend 17 procent.

De Wel-Ed. Heer W. G. KUYNS, President

C. H. ROSENBERG, Vice

CHAS. BARKY, J. J. HOFMEYER, J. C. HOFMEYER, P. U. LOEBBRANDT, P. E. DE ROUBAIX, IZAAK P. H. VAN DER POEL, J. C. WESSELS.

De Wel-Ed. Heer J. J. STEIJLER, Sr. S. V. HOFMEYER.

Agenten in de Buitendistrikten: Bredasdorp, De Heeren Barry en Neven

Beaufort West, De Heer A. B. Brand

Burgersdorp, F. R. Tennant

Caledon, C. A. M. de Vos

Catvinia, De Heeren Gebrs. Heilbrun

Colesberg, De Heer D. Sluiter

Darling, M. Versfeld

Durban, F. J. v. H. Duminy

Fraserburg, H. W. A. Cooper

George, S. J. C. Gird

Graaff-Reinet, F. K. de Water

Heidelberg, De Heeren Barry en Neven

Hopfield, De Heer A. G. H. van Breda

Murraysburg, De Heer G. H. Meiring

Malmesbury, Malmesbury Ex. Kamer

Mosselbaai, De Heeren Barry & Neven

Montagu, De Heer D. S. van der Merwe,

Oudtshoorn, De Heer G. Reitz

Paarl, A. J. Becker

Piketberg, J. Zoer.

Prins Albert, W. White

Riversdale, J. S. Lewis

Richmond, P. J. Hugo

Robertson, J. G. Mader

Simonstad, De Ed. hr. J. J. Barry

Stellenbosch, B. J. de Vaat

Swellendam, J. Adams

Talbagh, Wellington, J. P. Pentz, J. F. zn.

Worcester, J. Lindenberg,

Wynburg, J. D. Pietersou.

Schaal van Premien per £100.

Table with 3 columns: Waarin zich eenige gevaarlijke Goederen bevinden, Gevaarlijken Goederen bevattende, Waarin zich eenige gevaarlijke Goederen bevinden.

Speciale Assurantie volgens den hard der Risico.

POLISSEN GRATIS.

De Bonus aan Verassureerden by de laatste Algemeene Vergadering toegekend bedraagt

17 PERCENT

op de betaalde Premien, ontvangbaar by de volgende jaarlyksche vernieuwing hinner

S. J. DE KOCK, Secretaris.

KAAP DE GOEDE ROOP

Trustee Assurantie Maatschappij

No. 41, HEEBENGRACHT, KAAPSTAD.

OPGERIGT 1840.

En later bekrachtigd by Ordonnantie van den Gouverneur en den Wetgevenden Raad.

IN 90 ANDEELEN VAN £25 ELK

Voor de Assurantie van Vaste en Losse Goederen tegen Brand, en de Administratie van Boedels.

DIRECTEUREN:

Wel-Ed. Heer R. P. DOHLE, Voorzitter.

F. F. RUTHERFORD.

F. E. LANDSBERG.

J. T. EUSTACE.

T. WATSON.

J. B. EBBEN.

C. J. MANUEL.

W. HODDINGH, LL.D.

T. ANSELL.

AUDITEUREN.

Wel-Ed. heeren JOHN ROSS en T. E. JONES.

BRAND ASSURANTIE DEPARTEMENT.

PREMIEN PER £100.

Een bonus van 15 percent afgetrokken by vernieuwing

Table with 3 columns: Onder Plat, Ouder Leye n Pannen bakken, Riete Jaken.

Port Elizabeth Risico, een eenige andere zullen worden geassureerd tegen speciale koerssen.

WM. MILLARD & Co.

VERKOOPINGEN.

VASTE GOEDEREN.

DOOR G. H. MOLLER.

Mei 13.—Kaapectad, Vastgoed van A. P. J. van der Poel.

DOOR F. J. FENTZ.

Mei 16.—Groenberg, Vaste Goederen van de weduwe D. J. Retief.

DOOR F. J. FENTZ.

Mei 18.—Wellington, Vaste en Losse goederen van J. G. le Roux P.zn.

DOOR REMPEES.

Mei 22 en 23.—Distrikt Swellendam, Vaste Goederen, in den Boedel van W. Twentyma.

DOOR C. COETZEL.

Mei 25.—Beaufort West, Vastgoed, in den boedel van wijlen mejufvr. J. A. Matthee.

DOOR D. LIND, RETIEF EN CO.

Mei 28.—Afdeling Eikeberg, Vast en Losgoed, in den Boedel van C. A. Haupt.

MAANSVERANDERINGEN.

Mei 15, Eerste Kwartier, 5u. 19m. namiddag.

Mei 23, Volle Maan, 22m. voormiddag.

Mei 29, Laatste Kwartier, 3u. 26m. namiddag.

Junij 6, Nieuwe Maan, 4u. 37m. voormiddag.

SCHUTBERIGTEN.

De onderstaande Schutmeesters zullen op de bijgewelde datums en plaatsen verkooping houden van het volgende veed, in dien het niet te voren wordt gelost.

Mei 20.—Wed. J. A. Tromp, Leendersfontein, Distrikt Eraserburg.—Een schimmel Merrie met kol voor den kop, ontrent 12 jaar.

Mei 27.—H. Pienaar, "De Hoop," Klein Roggeveld.—Eene Vos Merrie, rechter achterpoot wit, met slip in Enkeroor; alsook een lichtbruin Kuni met kol voor den kop.

Junij 10.—Wed. J. A. Tromp, Leendersfontein, Afdeling Eraserburg.—Een donkerbruin merrie zonder natuurlijke merken, linkeror winkelhaak van voren, ontrent zes jaar oud.

MARKTPRIJZEN.

Van den 11 tot den 14 Mei 1872.

Table with 3 columns: Waarin zich eenige gevaarlijke Goederen bevinden, Gevaarlijken Goederen bevattende, Waarin zich eenige gevaarlijke Goederen bevinden.

Zaterdag, 11 Mei 4 Wagens, 13 Karren.

Maandag, 13 do. 2 do. 0 do.

Dinsdag, 14 do. 9 do. 13 do.

OVERLEDEN.

Mei 8.—Mejufv. Maria Catharina Lunge, weduwe van den heer Adam F. Schiller, oud 81 jaren, 10.—Johanna Maria Fredrika, dochter van den heer George Hendrik Louw Wolhuter, oud 2 jaren en 5 maanden. 14.—Een zoon van den heer George Wolfgang Spengler oud een dag.

SHIPPING INTELLIGENCE.

TABLE BAY.—ARRIVED.

May 10.—Phantom, bg. 240 tons, Wm. Masters, from Rio April 13, to this port. Cargo coffee. Brings a few letters.—Lippert & Co, agents.

11.—Scotland, bk. 375 tons, W. Hill, from Cardiff Feb. 9, to this port. Cargo coals.—Rutherford & Brother, agents.

11.—Silver Cloud, bg. 154 tons, T. Challis, from Rio April 7, to this port. Cargo coffee. Brings a few letters.—Anderson & Murison, agents.

11.—Vivid, bk. 224 tons, G. Pietersen, from New York 29th February, to this port. Cargo general.

12.—Themes, seh. D. Fairweather, from Gough Islands 20th April, to this port. Cargo oil. Passengers.—13 fishermen.

12.—Wild Rose, bg. 295 tons, J. R. Holwin, from Liverpool 12th January, to this port. Cargo general.

12.—Warrior, se-st, 956 tons, J. S. Thomas, from Algoa Bay 8th May, Mossel Bay 11th, to London. Cargo general. Passengers.—For Cape Town.—Mr. J. S. Distin, Mr. Lorton, Advocate Bell, Mr. Botha, Rev. S. Durant Philip, Mr. De Wet, Mr. Stokke, Mrs. De Wet and two children, Mrs. Hutchinson, Mr. and Mrs. Le Secur and 3 children, Mr. and Mrs. Blakeway and 2 infants, Mrs. S. W. Hunt and child, Mr. J. S. Kirkwood and child, Mr. Allenberg, Dr. McDonald, and 5 Malays.—For London.—Mr. W. A. Richards and child, Mr. J. Driver, Rev. Mr. and Mrs. J. G. Mattson and 5 children, Mr. J. Knight, Mr. W. L. Hutchinson and child.

12.—Corfu bk. 387 tons, T. A. Allen, from London 1th March, to this port. Cargo general. Passenger.—Mr. Burton.

14.—Thurso, bk. 490 tons, J. Jamison, from Rio 21th April, to this port. Seeking in ballast.—Brings a small mail.

14.—Abyrne bk. 444 tons, Thomas Stephens, from Cardiff 24th February, to this port. Cargo coals.

GEDRUKT BIJ SMYTS & HOFMEYER, No. 6, Houstraat Kaapstad.